

BREAKUP BLUES

Pre dievča,
ktoré som kedysi
poznala

NYKOLLA VARGOVA

BREAKUP BLUES

Pre dievča,
ktoré som kedysi
poznala

NYKOLLA VARGOVA

Autorské práva © 2024 Nykolla Vargová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani použitá akýmkoľvek spôsobom bez predchádzajúceho písomného súhlasu držiteľa autorských práv, s výnimkou použitia krátkych citácií v recenzii knihy.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, organizácie, názvy miest, udalosti a incidenty sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Pre žiadosti o akékoľvek povolenie kontaktujte vydavateľa na adrese:
nykollavargova@gmail.com

Brožovaná verzia: 978-80-570-6996-6
Elektronická kniha: 978-80-570-6997-3

Prvé vydanie brožovanej verzie: august 2024

Obálka: Jekaterina Kirillova
Editorka: Maryum Ahmad
Rozloženie: Maryum Ahmad

Oficiálna webová stránka knižnej série:
www.nykolla-vargova.com

Pre dievča, ktoré som kedysi poznala je venované všetkým, ktorí sa boja začať odznova, ktorí sú zranení a boja sa hovoriť o svojej minulosti. Život je strašidelný, nečakaný, náročný, ale plný chvíľ radosti.

Príbeh Alexy sa mi písal veľmi ťažko a bola to jazda plná slz a emócií, ktoré som počas písania prežívala. Opäť som vložila kúsok seba do príbehu a vzhliadam k postave Alexy. Je príkladom toho, že aj keď niekedy máme pocit, že sme zlyhali a že nie všetko ide podľa našich predstáv alebo plánov, nemali by sme sa vzdávať. Nehovoriac o jej minulosti a traumách, s ktorými bojuje počas celého príbehu.

Dúfam, že táto kniha prinesie čitateľom aspoň kúsok nádeje v ťažkých časoch.

UPOZORNENIE NA CITLIVÝ OBSAH:

Táto kniha sa zaoberá vážnymi témami, ako sú poruchy príjmu potravy, zneužívanie a depresia, a ponúka otvorený pohľad na výzvy spojené s bulímiou.

Playlist

Fat Funny Friend

Maddie Zahm

Romance

Ex:Re

I burned LA down

Noah Cyrus

I Love You, I'm Sorry

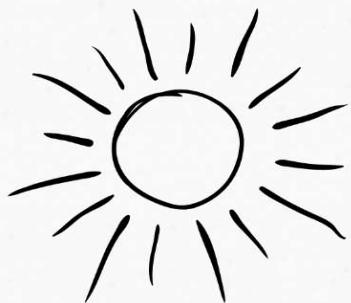
Gracie Abrams

The Mountain Is You

Chance Peña

Kapitola 1

Sedela som vo vlaku, opretá o okno, a pozerala som von na nočný Londýn. Držala som pokrčenú vreckovku a neustále si utierala nos a slzy, ktoré mi stekali po tvári. V hlave sa mi prehánali myšlienky na všetko, čo sa pokazilo za posledné tri roky, možno mojou vlastnou chybou.

Zaškvrkalo mi v žalúdku a pripomenulo mi to katastrofu, ktorou bola dnešná večera. Keď som sa rozhliadla, všimla som si malého chlapca, ktorý na mňa vykúkal spoza sedadla oproti. Rozrušená som na neho zagánila a otočila som pohľad späť k oknu. V odraze som vyzerala ako troska. Rozmazaná riasenka pod očami, vlasy prilepené na tvári od zaschnutých slz a jedna umelá riasa sa mi odlepovala. Skvelé.

Strhla som ju z oka a zasyčala. Nasadila som si slúchadlá, pustila najsmutnejšiu pieseň z môjho zoznamu a znovu som sa rozplakala.

PRED NIEKOLKÝMI MESIACMI:

Zaklopala som na nemocničné dvere a vošla s dievčatami. Poppy vybuchla smiechom, keď sme videli Niu na posteli s baretkou na hlave.

„*Salut les copines*, ako vyzerám?“ Zapózovala na posteli s bábätkom v náručí.

Pristúpila som bližšie a nakukla na maličku v perinke. „Ahoj, malá Amélia, ja som Alexa, tvoja najlepšia a najkrajšia teta.“ Mrkla som na Niu a chytila drobnú rúčku bábätko.

„No jasné, ja som jej najlepšia teta,“ Poppy do mňa drgla a opatrne vzala bábätko do náručia.

„Hej!“ Zazerala som na ňu. Poppyina sebavedomosť ma niekedy rozčuľovala.

„Kde je Malik?“ Olivia ma vytrhla z myšlienok.

„Išiel nám pre obed. Samozrejme, že mám chuť na rybu a hranolky.“ Oblizla si pery. „Vieš, koľko toho táto malá denne vypije? Som stále hladná.“ Odfrkla a nespustila oči z Amélie, pretože Poppy bola, povedzme to pekne, veľmi ľahostajná. Pristúpila som a vzala novorodenca od nej.

Bola taká malá, že som sa ju bála držať. Radšej som si s ňou sadla na kreslo a jemne ju kolísala.

Jej čierne vlásky trčali spod maličkkej čiapky, ktorú som jej uštrikovala. Jemne sa mrvila, a ja som na chvíľu premýšľala, aké by to bolo mať vlastné dieťa.

Potriasla som hlavou a opatrne ju vrátila Olivii.

„Čo je s tebou, Alexa? Si dnes neobvykle tichá.“ Nia sa zasmiala.

Zamávala som rukou, vstala a uhladila si krémové šaty pripomínajúce satén.

„Je taká pokojná,“ poznamenala Olivia.

„Zatiaľ,“ dodala Nia. „Bojím sa, že keď prídeme domov, nebudem to zvládať.“ Zašepkala. „Vieš, tu mi sestričky so všetkým pomáhajú, ale doma budem na všetko sama.“ Nervózne sa hrala s prstami.

„Neboj sa, Nia. Bude to ťažké, ale časom si na to zvykneš. Byť mamou je pre teba nové a je prirodzené, že sa bojíš.“ Povedala som a chytila ju za ruku. Poppy a Olivia prikývli na súhlas.

„A máš Céline a Almu, Malikovu mamu, takže nemáš sa čoho báť. Čo by som robila ja, keď moja mama býva v LA.“ Vzdychla som.

Usmiala sa na mňa. „Máš pravdu.“ Zastrčila som jej vlnité vlasy za ucho.

Vedela som, že s Niou budeme dobré priateľky, už od chvíle, keď sme šli spolu do Ikei. Cítila som to a som rada, že som bola taká neodbytná. To, že sme všetky tu, je moja zásluha. Vybrala som si skvelé priateľky.

Olivia sa spýtala Nii na pôrod a po vypočutí si toho hororu, moje predstavy o tom, že sa stanem mamou, okamžite zmizli.

„A to ste nevideli placentu! Vyzeralo to ako nejaký obrovský mimozemský mozog. Moja mama mi povedala, že niektoré ženy ju jedia!“ Všetky sme sa tvárili znechutene, keď do miestnosti vošiel Malik.

„Ahoj, Malik!“ Zamávala som mu a on sa rozpačito usmial.

„Blondie.“

Keď som bola prváčka, vyspala som sa s Malikom; nemám potuchy, ako sa to stalo – pravdepodobne som bola opitá. Ale nie je to až taký veľký problém, no dobre, možno bol. Skončila som tým, že som o ňom šírila zlé veci a dokonca to povedala aj Nii. Napriek tomu som vždy vedela, že je dobrý človek. Len som bola sebecká a ak mám byť úprimná, asi žiarlivá. Nia prežívala s Malikom momenty, ktoré som vtedy naivne chcela zažiť s Phillipom.

Okrem toho, Malik nie je môj typ, aj keď je atraktívny. Je len fakt divné vídať ho, keď sme spolu spali a ja som videla jeho...

„Radšej už pôjdeme. Dajme rodinke trochu priestoru,“ povedala Poppy.

Olivia podala bábätko Malikovi a usmiala sa. Ešte raz som sa pozrela na Améliu a pohladila ju po bucl'atom líčke.

„Počkajte, dievčatá.“ Zastavila nás Nia. Oblízla si prsty a zložila si baretku. „Myslím, že ju nateraz nepotrebujem, tak ktorá je na rade?“

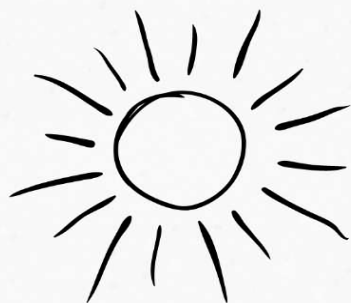
Pozreli sme sa na seba. „Fajn, vezmem si to, preboha,“ Poppy povedala nonšalantne a vzala baretku. Nasadila si ju na hlavu a pozrela sa do nemocničného zrkadla.

„Vyzeráš fakt dobre,“ povedala som úprimne.

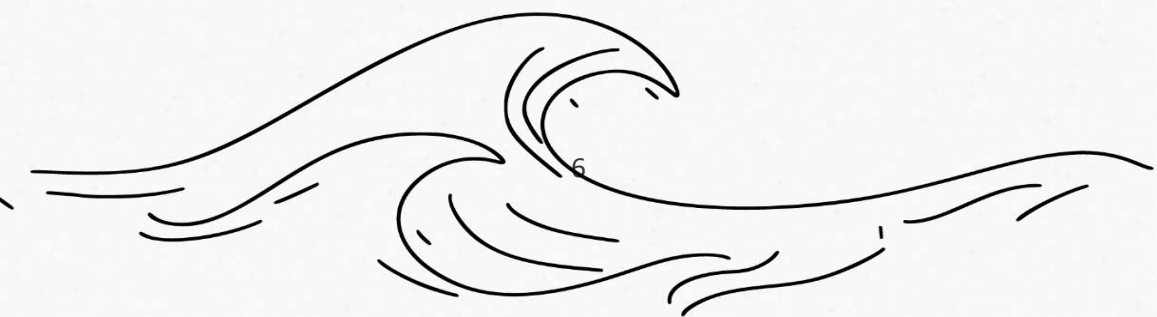
Odišla z miestnosti s úsmevom a bez rozlúčky. Olivia a ja sme sa rozlúčili so zaľúbencami a čerstvými rodičmi a vyrazili sme domov.

Napriek radosti z toho, že moja najlepšia priateľka mala dieťa, moja promócia bola ďaleko od ideálu. Moja mama neprišla, a ani Natasha – moja sestra, čo zanechalo výraznú prázdnotu. Hoci Olivia a Poppy boli úžasnou spoločnosťou, ich prítomnosť nedokázala zaplniť pocit neúplnosti, ktorý som cítila. Moje myšlienky neustále blúdili k Gregovi. Dúfala som, možno naivne, že sa objaví nečakane, ako vo filmoch. Ale moje očakávania boli príliš vysoké, hlavne preto, že už mal priateľku.

S odstupom času som si uvedomila, že to bola čiastočne moja chyba. Počas tých troch rokov na Greendale som bola tak posadnutá Phillipom, že som úplne zanedbala Grega. Teraz som čelila následkom týchto rozhodnutí.

Kapitola 2

Sedela som na gauči s Oliviou a pozerali sme telku. Prejedali sme sa—Olivia si vychutnávala hamburger, zatiaľ čo som neochotne d'obala do šalátu. Nie preto, že by som držala diétu; bola som už dosť chudá. Stále som sa zotavovala a musela som začať ľahko. Môj vzťah k jedlu bol komplikovaný. Na jednej strane som ho milovala natoľko, že som sa niekedy prejedala. Na druhej strane som ho nenávidela. Nenávidela som ten pocit po zjedení takého množstva. Nenávidela som Phillipa za jeho poznámky a urážky o mojom tele. A nenávidela som samu seba za to, že som mu to dovolila.

"Chceš trochu?" spýtala sa Olivia, keď mi ponúkla krabičku hranoliek.

Pozdvihla som obočie. "Zlatko, zabudla si, že nemôžem jesť takéto svinstvo? Kvôli tebe som chodila na tie hlúpe terapie." Slovo "*hlúpe*" som nemyslela vážne. V skutočnosti som si stretnutia s terapeutkou užívala, a keby nebolo mojich kamošiek, hlavne Olivie, možno by som teraz už nebola medzi živými. Po mojom incidente na toaletách a kombinácii drog a alkoholu a môjho rozchodu s Phillipom, mi Olivia dohovorila, aby som začala navštevovať terapeuta. Avšak, prestala som tam chodiť, pretože som si naivne myslela, že moje kamarátky ma z toho vysekajú. Predsa len, boli mojím oporným bodom; doslova ma zachránili. Veľa mi pomohli, aj keď si to možno ani neuvedomovali, ale stále nepoznali celý môj príbeh.

"J-ja len... prepáč," povedala s očami plnými slz. Olivia bola veľmi citlivá a môj alebo Poppyin prístup bol pre ňu ťažký. Obe sme niekedy mohli byť až príliš tvrdé a chladné, vždy sme ľudom hovorili pravdu priamo do očí. Ja som však väčšinou klamala, aby som sa ochránila a neukázala, aká som krehká.

Mykla som plecami a sústredila som sa na správy v televízii. Ak by som si dala čo i len jeden hranolček, nevedela by som prestať. "Ako sa

má Étienne?" spýtala som sa, aby som sa rozptýlila od myšlienok na jedlo. Olivia prestala jesť a zasnene sa pozerala do steny. "Dobre," zamrmala.

"Rozved' to trochu," zasmiala som sa.

"Nič viac na tom nie je. Je krásne s ním tráviť leto v Londýne. Ale veľmi mi chýba, a je ťažké, keď ho väčšinou vidím len na malom displeji v ruke, nemôžem ho pobožkať a-a ani sa ho dotknúť."

Mrkla som na ňu. Bola rozkošná, ako sa po poslednej vete červenala.

Radšej som počúvala Oliviu, ako rozpráva o svojom krásnom vzťahu s Niiným bratom Étiennom, než aby som rozmýšľala nad mojím smutným šalátom. Étienne bol naozaj úžasný—vysoký, s kučeravými vlasmi, vášnivý umelec, ako niekto z renesančného filmu. Bol pre Oliviu dokonalý. Mala som ho rada. Bol atraktívny, bol Francúz a bol zamilovaný do Olivie. To bolo jasné. A nebol to ten otravný Greg, ktorý mi moc chýbal.

Greg, ten vysoký športovec s medenými vlasmi, ktoré mu vykukali spoza čiapky, a ktorý mi dva roky na Greendale nedal pokoj. Hoci sme sa posledný rok na Greendale stretávali potajomky počas alebo po škole, nikdy sme spolu nespali ani oficiálne nechodili. Hlúpa som mu nedala šancu, pretože sa mi páčilo mať moc nad niekým, kto bol do mňa pobláznený. Len som sa s ním hrala a teraz som za to pykala.

Položila som šalát na stôl a odpila si z vína. Neskôr večer sme si prezerali fotky malej Amélie v telefóne a obdivovali sme, aké krásne dieťa tí dvaja priviedli na svet. Nemohla som uveriť, ako rýchlo letí čas. Malá mala teraz už niečo cez 2 týždne.

Keď som sa minulý rok presťahovala do domu číslo dvadsaťtri na King's Cross Street, Nia zanechala štúdium na Greendale, aby začala svoju novú cestu s Malikom, a Olivia sa k nám nasťahovala. Koniec koncov, ona

a Poppy mali pred sebou ešte jeden rok na ukončenie školy, a ja som ešte neplánovala bývať sama. Nebola som pripravená.

Zatiaľ čo mi Olivia niečo rozprávala, skontrolovala som si telefón a našla som zmeškaný hovor od mamy. Vzdychna som, pretože som vedela, prečo volá. Chcela peniaze. Bez ospravedlnenia som vstala, ignorovala Oliviu a išla do svojej izby.

Vytočila som mamu a čakala, kým to zdvihne. "Alexandra, moja drahá," povzdychla si do telefónu.

"Ahoj, mami."

Môj vzťah s mojou mamou nebol najlepší. Nikdy sme si neboli veľmi blízke. A svojho otca som nikdy nepoznala. Moja mama sa vydala za Američana menom John, a preto sme sa presťahovali do LA. Život tam nebol zlý, ale potrebovala som zmenu. Potrebovala som odísť a znova sa nadýchnuť.

Najprv bol život v Amerike úžasný. Mali sme všetko. John pracoval pre obchodnú spoločnosť a dobre sa o nás staral. Potom sa narodila moja sestra Natasha a John sa začal meniť. Z uhladeného gentlemana sa rýchlo stal arogantný idiot. Možno moja mama prehliadla jeho pravú povahu, ktorá bola len pretvárkou. Niekedy sa opíjal až do bezvedomia a inokedy z neho vyžarovala agresivita, ktorú si vybíjal na mojej mame a potom na mne. Vďaka jeho nezodpovednosti a problémom čoskoro stratil investorov, a netrvalo dlho, kým bol John prepustený. Napriek všetkému moja mama stála pri ňom, obhajovala ho a splácala jeho dlhy—z mojich peňazí.

"Zlatko, ako sa máš? Si v poriadku? Je mi ľúto, že som nemohla prísť na tvoju promóciu." Začala plakať do telefónu.

Prevrátila som očami. Bože, nemusela sa tak predvádzať. *Samozrejme, že si nemohla prísť. Nedovolil ti to. A úprimne, ani si nechcela prísť.*

"To je v poriadku," odpovedala som chladne.

"Kedy plánuješ prísť späť? Vieš, potrebovala by som pomôcť s Natashou. Začína rebelovať presne ako ty, keď si bola v jej veku."

Zarazila som sa. *Čo tým myslíš? Deje sa s ňou niečo? Prežíva niečo, čo som zažila aj ja? Nie, to by neurobil svojej dcére... svojej krvi.* Prešla som si rukou po čele a povzdychla som si do telefónu.

"Zatiaľ neplánujem prísť späť. Stalo sa niečo s Natashou? Vieš, že ku mne môže kedykoľvek prísť. Zaplatím jej letenku, aj tebe, ak by si chcela prísť s ňou. Londýn by sa ti páčil." Sadla som si na posteľ a snažila sa mamu nenápadne presvedčiť, aby odišla od Johna.

Za tri roky, čo som tu, ma moja mama Zlata ani sestra nenavštívili ani raz. Natashu som nevidela odvtedy, čo som prišla, a celkom mi chýbala. To sa nedalo povedať o mojej mame.

"Rada by som prišla, Alexandra. Vieš, John... musím mu pomôcť."

To meno mi bolo odporné.

"Preboha, snažíš sa mu pomôcť už celé roky. Prosím, oddýchni si a príď."

Keby ma mama navštívila, možno by jej došlo, aký zlý človek to je.

„Prídem, prídem. Ale teraz potrebujem tvoju pomoc. Viem, že sme sa dohodli, že mi budeš posilať peniaze každý mesiac, ale

tento mesiac potrebujem viac. Nehnevaj sa.“ Znova som počula ten falošný plač.

Nemusela som jej posielat' nič, pretože nerobila takmer nič, keď som ju najviac potrebovala. Avšak je to moja matka a ja som cítila ľútosť.

Nervózne som si prešla rukami cez vlasy a pozrela pod matrac. Mala som nejaké úspory, takže aj keby som jej poslala peniaze, stále by mi zostalo dosť na nájom. Na jedlo som nemusela míňať veľa, pretože som aj tak takmer nič nejedla.

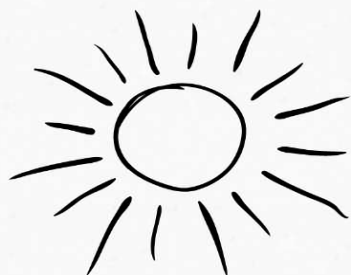
„Mami, preboha, upokoj sa a prestaň s tou hystériou. Zajtra ti pošlem peniaze, ale len ak sľúbiš, že ich minieš iba na seba a Natashu, nie na splácanie Johnových dlhov. Dohodnuté?“

„Alexa, ďakujem ti. Som na teba taká hrdá.“

Zakryla som si rukou telefón, aby ma nepočula, a začala som ticho plakať. Vedela som, že to Zlata nemyslí úprimne, a to ma zarmútilo. *Čo by som dala za to, aby bola Céline mojou mamou...*

„Dobre, pozdrav Natashu.“ Rýchlo som zložila a zaborila tvár do vankúša. V tej chvíli ma to všetko zasiahlo, a začala som vzlykať, pretože som svojej matke a Natashi klamala. Klamala som o tom, že mám skvelú prácu, dobrý plat a úžasný život. Bola som veľkým sklamaním. Posadila som sa, utrela si slzy a pozrela sa na svoje telo v zrkadle. *Uf, len lúzri sa ľutujú.*

Prešla som si prstami cez svoje blond vlasy, snažiac sa striasť tú negatívnu náladu. Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa vzchopila, a znovu som sa stala tou sebavedomou Alexou, akou som chcela byť. S obnoveným pocitom pokoja som vyšla z izby, aby som sa pridala späť k Olivii.

Kapitola 3

Po práci som sa zastavila v centre, aby som si kúpila nové látky na šitie. Tak by to aspoň vyzeralo, že pracujem na nejakom dôležitom návrhárskom projekte, čo samozrejme nebola pravda. Keď som vyšla z čínskeho obchodu, zamyslená, narazila som do niekoho a spadla som, pričom sa látky rozsypali všade naokolo.

Ocitala som sa na štyroch, zúfalo sa snažiac pozbierať tie látky.

„Alexa?“

Zamrzla som. *Do čerta.*

Zdvihol ma za ruky a postavil na nohy. Pomalým krokom som sa otočila.

„Greg,“ donútila som sa usmiať.

Môj pohľad sa posunul na jeho priateľku. Greg sa pozrel na obchod, z ktorého som práve vyšla. Rozšírila som oči. „J-ja som len kontrolovala kvalitu.“

„Nesúdim,“ zdvihol ruky na znak súhlasu.

„Počul som, že si dostala skvelú prácu. Gratulujem,“ podal mi látky, ktoré zdvihol.

„Ďakujem.“ Hlas sa mi triasol, no predstierala som sebaistotu.

Úžas... Ďakujem, Nia, že si moje klamstvo vykecala Malikovi.

„Ja- ja už pôjdem.“ Otočila som sa a rýchlo odišla, kým by mohol ešte niečo povedať. Zabočila som za roh budovy a vypukla som v plač. Chcela som byť jeho priateľkou. Chcela som jeho.

Keď som prišla domov úplne vyčerpaná a hladná, privítala ma vôňa jedla. Poppy pripravovala lasagne... v mikrovlnke.

„Chceš trochu?“ spýtala sa, keď sa na mňa otočila. Poslednú dobu sa mi akosi vyhýbala. Nevedela som prečo. Zistila o mne niečo? Dúfala som, že nie...

Prikývla som, položila látky a sadla si k pultu. Poppy mi položila tanier lasagní pred nos a ja som sa do nich pustila ako hyena, bez ohľadu na to, že sa z nich parilo.

Pohl'adom som skontrolovala Poppy, ktorá ma sledovala, zatiaľ čo som si utrela omáčku z úst.

„Som v pohode, len som hladná.“

„Bud' opatrná. Viem, o čom hovorím.“ Ukázala na mňa vidličkou a pomaly začala jesť.

Chcela som sa jej spýtať, ako sa jej podarilo vymaniť z toho nekonečného kruhu, no počuli sme buchnutie dverí a do kuchyne vstúpila Olivia s Étienneom, ktorý stále trávil leto v Anglicku.

„Oh, Alexa, nové kúsky! Na čo sa môžeme tešiť?“ Olivia nadšene zapišťala, keď si všimla nové látky na stole.

Slabo som sa usmiala a rýchlo ich skryla pod nohy. Nechcela som, aby videli, odkiaľ sú. „Nejdeme večer von?“ navrhla som, ignorujúc Oliviiinu otázku. Úprimne? Chcela som sa opiť a na nič nemyslieť. Ani na Gega...

„Nemám chuť.“

„Čože? Počula som dobre? Poppy, ty nemáš chuť ísť von? Wow, dievča, čo sa stalo?“ sondovala som ako obvykle.

„Po prvé, sme o jedného človeka menej, a chýba mi opíjanie našej sladkej Francúzky, ehm, len žartujem, a—“ pozrela na Niinho brata. „A po druhé, narazila som na Grega,“ dokončila som Poppyinu vetu.

„Do riti! Naozaj?“

„Dievčatá, doslova som do neho vrazila.“ Chytila som sa za čelo a odstrčila tanier s nedojedenými lasagnami. „A stretla som jeho lacnú kópiu mňa... do čerta!“

Étienne sa rozosmial, ale rýchlo stíchol, keď sa naše pohľady stretli. Keby pohľad mohol zabíjať, bol by mŕtvý.

„Netráp sa, si oveľa lepšia než ona.“ Olivia ma pohladila po ruke.

„To ona je lepšia než ja...“ Vyslovila som nahlas svoje myšlienky. Presne to, čo som nechcela urobiť.

„Nie je, drahá. Takže pôjdeme von a zabudneme na dnešný deň.“ Poppy do mňa jemne štuchla.

Usmiala som sa na svoje kamarátky a išla sa prezliecť do niečoho sexy.

Popíjajúc svoj tretí cosmopolitan, som žiarlivo sledovala Oliviu a Étienna, ako tancujú. Poppy sedela vedľa mňa, prekvapivo dnes večer pila iba limonádu. Kiežby tu bola Nia; bolo tak jednoduché s ňou hovoriť o problémoch... možno preto, že pri jej problémoch tie moje stáli za nič.

„Tak ako práca?“ spýtala sa Poppy.

Zabehol mi drink a takmer som ho vyprskla. „Eh, zatiaľ to ide fajn, ale mám veľa nedokončených náčrtov,“ mávla som rukou.

Z časti som neklamala. Pracovala som tvrdo – meniac posteľné prádlo a drhnúc sprchové kúty.

„Jasné, vybrať látky alebo kresliť je naozaj náročné,“ pretočila očami.

Čo to do čerta s ňou v poslednej dobe je?!

„Nejde len o vyberanie látok, či skicovanie. Bola by si prekvapená.“ Uškrnula som sa a poprosila barmana namiesto cosma o suché martini.

„Fajn, je mi to jedno,“ mykla plecami. „Idem si zafajčiť. Pridáš sa?“

Zamračila som sa a pretočila očami, pretože dobre vedela, že nefajčím. Pozrela som späť na Oliviu a Étiennea a zachytila Oliviu nadšenú vlnu, ktorá ma lákala, aby som sa k nim pripojila. Jej žiarivý úsmev ma presvedčil.

S ladným krokom a drinkom v ruke som vklázla medzi nich a chytila Oliviu. Energeticky sme tancovali, pot čoskoro stekal po mojom tele. Na tanečnom parkete stratil čas význam, kým ma neovládla únava, nohy sa mi podlomili a narazila do niekoho som zas vrazila.

Prosím, nech to nie je zase Greg...

„Profesor?“ vyšlo zo mňa. Pomohol mi pozbierať rozbité sklo na zemi.

V prvom ročníku ma učil umenie náčrtov návrhov a ja som naňho mala obrovskú slabosť. Bol niečo, ako moja platonická láska pred tým, než

som spoznala Phillipa. Spanie s profesorom bolo, samozrejme, vylúčené, ale teraz...

„Takže, máš prácu?“ opýtal sa.

Bože, môžete sa ma na to prestať stále pýtať?

„Samozrejme. Pracujem pre trendovú návrhársku firmu. Náčrty a podobne. Všetko, čo ste ma naučili; ste skvelý mentor,“ žmurkla som hravo.

Trochu neškodného flirtovania predsa nemôže uškodiť. Nikdy sa nepoučím...

Zasmial sa a prikývol. „Chápem. Dáš si drink?“ Ležérne ma chytil okolo pása a zamierili sme k baru.

Vyzeral zrelší a distingvovanejší, než si ho pamätám. Napriek všetkému ma stále priťahoval, ale...

Konverzácia prebiehala príjemne, väčšinou sme spomínali na školské dni, až kým sa jeho ruka neocitla na mojom stehne. Môj úsmev zaváhal a nepohodlne som sa zavrtila na stoličke.

„Musím na toaletu,“ povedala som náhle, snažiac sa udržať si pokoj. Rýchlo som vstala, upravila si šaty a rozhliadla sa po miestnosti, dúfajúc, že ma Poppy alebo Olivia zachránia z tejto trápnej situácie. Nikto, ani Alexa, nechcel skončiť v posteli so svojím profesorom... alebo áno?

Preboha, kde ste, keď vás potrebujem...

Nervózne som si zahryzla do pery a ponáhľala sa do kúpeľne, cítiac, ako ma sleduje.

Hneď ako som vošla, niekto ma silno pritlačil na stenu.

„Hej!“ zakríkla som.

Vyhrnul mi šaty, jeho dotyk bol drsný a násilne ma otočil. Jeho pery sa znížili na môj krk a začal ma bozkávať, zatiaľ čo som sa snažila vymaniť z jeho zovretia.

„Pán profesor, keď som povedala, že idem na záchod, nemyslela som s vami!“ zasmiala som sa nervózne, snažiac sa zmierniť napätie a dúfajúc, že bude rešpektovať moje hranice.

Cítila som, ako sa mi zrýchlil tep a začala som dýchať rýchlejšie.

„Myslíš, že som nepochopil tvoju narážku?“ Jeho slová boli prenikavé a arogantné, keď mi pritlačil ústa na moje, jeho ruky prechádzali po mojom tele.

„Zjavne nie...“ Tlačila som sa proti nemu, snažiac sa vytvoriť priestor medzi nami, ale zovrel ma ešte viac.

Ako sa situácia vyostrovala, jeho činy sa stávali čoraz agresívnejšími. Roztrhol mi nohavičky a začala som panikáriť. So vzrastajúcim terorom som zakričala z plných pľúc: „Prestaň! Prosím, prestaň... povedala som, dost, John!“ Všetkou silou som ho odtlačila, od strachu sa mi triaslo telo.

„Kto je preboha John?“ Hľadel na mňa, ťažko dýchajúc. Tremúca som si rýchlo upravila šaty, hodila vlasy späť a sucho som prehltla. Opäť sa ku mne natiahol, ale rýchlo som sa odtiahla. „Počkej, ty... ty si to chcela.“ Zazeral na mňa, jeho slová sa hemžili pokrytectvom. Bez váhania som sa na neho vrhla a zaslala mu rýchly, silný kopanec do rozkroku. Keď sa zrútil na zem a nariekal, stála som nad ním, zúriac od hnevu. „Keď žena povie nie, znamená to nie, ty úchyl!“ Kopla som ho znova, tentoraz do zadku, a obrátila sa k odchodu.

Ponáhľala som sa cez preplnený bar, ignorujúc hlasy, ktoré na mňa volali. „Alexa, čo sa stalo? Si v poriadku?“ Bez slova som si zobrala kabát a vyšla von. Na dievčatá som nečakala. Počas jazdy taxíkom domov som si silno držala telefón, pretože búrlivé myšlienky mi nedali vydýchnuť. Keď som dorazila domov, zamkla som dvere za sebou, vošla som do izby a po zvyšok noci som nevyšla.

Prebudila som sa s hroznou bolesťou hlavy. Vôbec som nespala a stále som kontrolovala, či sú dvere zamknuté. Keď som sa otočila na druhú stranu, skoro som dostala infarkt, keď som našla Oliviu sedieť na okraji mojej postele, držiac šálku čaju. Jej vlasy boli v neupravenom drdole a hľadela na mňa so starosťou v očiach.

„Koľko je hodín?“ zamrmlala som, môj hlas bol chrapľavý z preplačenej noci.

„Osem,“ odpovedala ticho, podávajúc mi čaj. „Mala by si to vypiť. Pomôže ti to na bolesť hlavy.“

Zobrala som šálku a usrkla si z teplého nápoja, cítiac malé uvoľnenie. Olívia zostala ticho, čakajúc, kým prehovorím.

„Čo sa stalo včera v noci?“ nakoniec sa opýtala, jej hlas bol jemný.

Zakryla som sa perinou, slzy sa opäť tlačili na povrch. „Ja... nechcem o tom hovoriť.“

„Nemusíš, ak nie si pripravená, ale sme tu pre teba, Alexa.“ Natiahla ruku a chytila ma za ruku.

„Ďakujem,“ zašepkala som, hľadiac na ňu s vdácnosťou. „Môžeš tu so mnou chvíľku zostať?“

„Samozrejme.“ Usmiala sa a posadila sa späť na posteľ, pričom si ma privinula do objatia.

Zostali sme takto chvíľu, kým mi nazapípal mobil. Zobrala som ho a videla správu od Poppy.

Prečo mi posiela správy?!

Táto tu sa v poslednej dobe správa akoby nebola pri zmysloch. Vzdychla som a odpísala jej na správu.

Odložila som telefón nabok a zavrela oči, hľadajúc útechu v tej chvíli ticha, pričom Olivia sedela vedľa mňa. Jej nenápadná podpora hovorila za všetko, a vážila som si ju viac, než by dokázali vyjadriť akékoľvek slová.

Neskôr počas dňa som sa konečne prinútila vstať a osprchovať. Horúca voda zmiernila časť napätia, zmyla zvyšky úzkosti. V pohodlnom oblečení som zamierila do kuchyne, kde Poppy práve pripravovala nejaké pochutiny.

„Ahoj,“ pozdravila som ju ticho.

„Ahoj,“ odpovedala, zdvihnúc zrak od sporáka. „Cítiš sa už lepšie?“

„Trochu. Vďaka za ten čaj,“ povedala som, venujúc Olivii malý úsmev.

Poppy prikývla a položila predomňa tanier palacinek. „Najedz sa. Potrebuješ silu.“

Vydolovala som z seba slabý úsmev a začala jesť. Palacinky boli vynikajúce, no s každým sústom sa mi vynoril jemný pocit viny. Olivia a Poppy rešpektovali moju potrebu ticha a bola som vďačná za ich nevyslovené porozumenie.

Zvyšok dňa prebehol pokojne. Väčšinu času som strávila vo svojej izbe, doprajúc si odpočinok a snažiac sa spracovať udalosti minulej noci. Hlboko vo vnútri som vedela, že to nemôžem ignorovať navždy, ale momentálne som potrebovala oddych od priamej konfrontácie s traumou, hoci to nebolo najmúdrejšie rozhodnutie.

Napriek tomu, že som sa zvonku snažila pôsobiť aspoň ako-tak v poriadku, vo vnútri vládol chaos. Myšlienky mi vírili hlavou, každá boľavejšia než tá predošlá. Vrátila som sa k obrazu jeho tváre, tých odporných dotykov, neúprosnej sily, ktorou ma pritlačil k stene, kdesi v tmavom kúte, ďaleko od bezpečia. Zakaždým, keď mi ten obraz preblesol mysľou, pocítila som, ako sa mi sťahuje hrdlo.

Najhoršie bolo, že som cítila vinu, hoci som vedela, že by som nemala. Nechcela som to, jasne som povedala nie. Prečo som sa teda cítila, akoby som mohla niečo urobiť inak? Mohla som vyslať jasnejší signál? Možno som k nemu nemala ani len vykročiť. Zmietala som sa v nekonečnom kolotoči otázok, na ktoré som nemala uspokojivú odpoveď. Nešlo len o fyzický odpor, ktorý som musela prekonať, ale aj o to, čo sa dialo v mojej hlave. Hanbila som sa. Za to, že som bola slabá, za to, že som nevedela, ako správne reagovať, za to, že som vôbec prišla do tejto situácie. A pritom mi rozum, aj keď slabým hláskom, šepkal, že som nič zlé neurobila. On bol ten, kto prešiel hranice, nie ja.

Prehadzovala som sa na posteli, stále znovu a znovu vstrebovávajúc realitu, že to, čo sa odohralo, nebol zlý sen. Tichá prítomnosť Olivie a Poppy, boli jediným upokojujúcim prvkom v mojom svete, aj keď som pred nimi mlčala, ich nevyčítavé pohľady, jemné gestá a trpezlivé čakanie mi hovorili, že nie som sama. Že si môžem dovoliť cítiť bolesť, hnev a smútok, že si môžem dovoliť postupne to spracovať, akokoľvek dlho to potrvá.

